

Regensen



Regensianersamfundets medlemsblad
104-105 årgang (2010-)2011

Indholdsfortegnelse

Formandens Beretning	3
Bevarelse af Regensens (interne) kulturarv	5
Det nye Regensmaleri	6
Klokkerberetning foråret 2010	9
Tale ved Regensens Julebal	12
Tale ved Regensens Lindebal	14
Levende vs Døde	17
Han kom, så og sagde let's do this	18
Lindetalen 2010	22
Sommerudflugt til Operaen	26

At indfange Regensen

Igen i år kan Regensianersamfundets Blad nyde godt af både levende som døde regensianeres kunstneriske, oratoriske og journalistiske evner. Lindetale, Klokkerberetning og provstetale sidder (som sædvanlig) lige i øjet. Derudover har de levende regensianere Rikke Garfield Lagersted-Olsen bidraget med præsentationen af Regensens nye maleri, og Sara Marie Rosenstrøm har skrevet interviewet med den nye prosvt, Stuart James Ward.

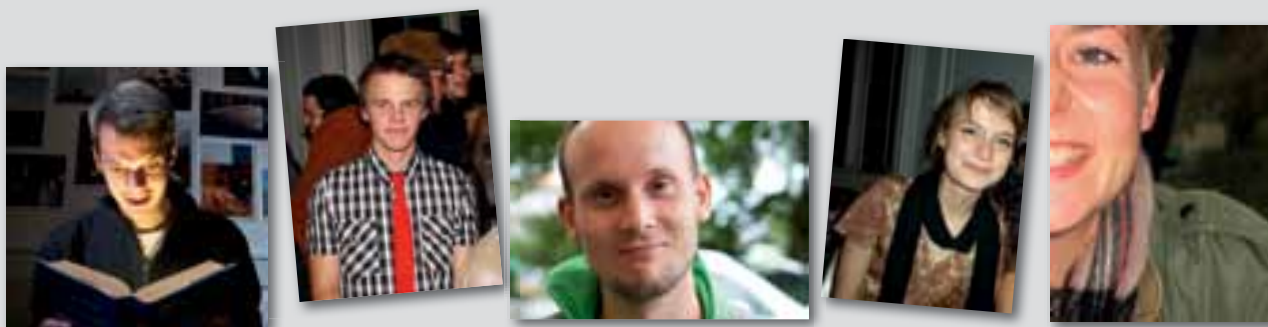
De mange gode billeder i dette nummer er taget af Jeppe Joel Larsen, Morten Siebuhr og Morten Helmstedt. Har man lyst til at se mere af fotografernes arbejde kan man kigge nærmere på disse sider:

Morten Helmstedt: www.helmstedt.dk

Morten Siebuhr:

www.flickr.com/photos/msiebuhr

Forsidebilledet er taget af Morten Siebuhr og forestiller hovedtrappen i kasernen.



Formandens Beretning 2010

Af Regensianersamfundets formand, Troels C. Petersen

Jeg husker stadig den dag, da jeg forlod Regensen for sidste gang som levende! Jeg skrev min afsked i klokkeprotokollen, sagde farvel til to af mine gode venner og sendte en kuvert med en ansøgning om optagelse i Regensianersamfundet.

Og sådan forblev det i lang tid, men syv år senere nævnte min gode ven Nicolai Dyhr, at formandskabet muligvis ville blive ledigt, og om vi skulle stille op sammen (i samme stil, som i sin tid med klokkeratet!). Den ide var jeg helt med på, ikke mindst fordi jeg selv havde nydt de hidtidige arrangementer med regensianersamfundet. Men børn og job kan kræve sit, og i realiteternes lys endte Nicolai med 'blot' at stille op til bestyrelsen.

Det var en mørk, men stille aften i november, da jeg mødtes med daværende formand Camilla Sløk over 47'ere på BoBi bar. Vi snakkede om formandens opgaver, for dem ville jeg godt have bare nogen ide om. Om ikke andet, så i tilfælde af kampvalg, så jeg havde bare et eller andet at sige! Men jeg havde faktisk også en lille ambition om at give Regensianersamfundet en mere synlig rolle på Regensen og nogle tættere bånd til de levende. Naivt måske, men ikke desto mindre.

Bestyrelsen kom til at bestå af Niels Wilumsen (kasserer), Hans Steenberg og Poul Petersen fra foregående bestyrelse (ansvarlige for kontinuiteten), og så af Nicolai Dyhr, Thomas Grane og undertegnede (ansvarlige for forny-



*1. maj kunne Regensfor-
eningen PIP fejre sit 125
års jubilæum. Det foregik
selvsagt indenfor Regen-
sens røde mure med øl,
fezzer og hornmusik - og
inviterede PIPianere i alle
aldersgrupper. "*

Foto: Morten Siebuhr



elsen). Desuden blev den initiativrige Kristoffer Holm Pedersen valgt som ny redaktør, og kompetente Niels Kjær som web-master (se blot Regensianersamfundets nye web-side!).

Vi havde et indledende bestyrelsesmøde ikke så længe efter generalforsamlingen, hvor vi snakkede om mulige nye tiltag, og det blev til et par stykker. Blandt andet synes vi at være nået dertil, hvor selv vi må indse, at fremtiden nok er lidt mere baseret på E-mails og WWW. En mulig løsningsmodel kunne være at blive delvist koblet på Regensens udmærkede system. Desuden var vi enige om, at Regensianersamfundet ville kunne spille en passende rolle i bevarelsen af Regensens (interne) 'kulturarv' (se næste side). Vi er i god kontakt med Regensen om de forskellige ideer, og de levende er som sædvanligt både imødekomende og entusiastiske.

Årets udflugt gik til Operaen, organiseret og beskrevet af Niels Willumsen (se side 26). Desuden har vi som traditionen nu byder på syvende år spillet klassikeren 'Levende mod Døde', den årlige fodboldkamp der blev en gysers beskrevet af Kristoffer Holm Pedersen (se side 17).

Og ellers har året blot budt på et par mindre sager, hvor foreningernes mange jubilæer vist har spillet den største rolle. I vinters nedlagde foreningen Signo sig selv efter 11 år, og det med et brag, idet de holdt åben fest! Den gode stil kunne vi godt lide, og bestyrelsen kvitterede med en flaske portvin og en flaske champagne (foreningens hofdrikke). Dernæst afholdt Gamle '175' års jubilæum, hvilket vist ikke helt var på dagen (endsige året), men det var vist en god fest. I hvert fald var der et un-

derskud, som vi blev spurgt, om vi ville dække! Tja, det var jo også for de døde og et godt initiativ, men det var jo ikke for alle. Vi endte med at foreslå halvdelen, men der var underskuddet svundet til under det halve (under 1000 Kr.), som vi endte med at betale, dog med den principbeslutning, at vi kun dækker mindre beløb og kun ved hele 25 år. Ellers stikker det jo af på Regensen! 1. maj havde PIP 125 års jubilæum, hvilket forløb med et underskud på 84 Kr. Af administrative årsager blev dette ikke betalt! 4. december fylder Uglen 100 år, hvilket vi håber bliver en god (og ikke for dyr!) fest.

Sidst men ikke mindst har Regensen siden sidst taget afsked med provst Erik Skyum-Nielsen og fået en ny provst i Stuart James Ward. Sic transit gloria mundi. Tillykke fra Regensianersamfundet med henholdsvis otium og hverv i Regensiel forstand.



*Regensianersamfundets formand
Troels C. Petersen*

Bevarelse af Regensens (interne) kulturarv

Af Troels C. Petersen

Der hang engang en ubrudt række billeder af Regensianerne i VPs lejlighed, som så pludselig ikke længere var ubrudt! Men der blev fundet nogle andre og ældre billeder på loftet, og der var vist også nogle hos provsten. Og hvem kan egentlig huske, om det forholder sig således? Og hvem tror, at disse vedbliver med at være bevaret? Og hvad med alle de andre historiske Regensielle produktioner, som har en tilfældig og ofte kort levetid?

I lyset af disse spørgsmål besluttede bestyrelsen i foråret at få alle ærlige billeder fra Lindefrokosten (siden 1881) og andre historiske fotos scannet i høj opløsning med de to formål, at de bliver bevaret og at de kan blive set,

nydt og eventuelt fremkaldt af både levende og døde. Desuden ville vi gerne have, at det blev muligt at søge på navnene på billederne.

Med udlovningen af en dusør gik de dynamiske regensianere Christian Hjortkjær og Maria Jørgensen i gang med henholdsvis indscanningen af billederne og indskrivningen af navnene. Billederne er nu indscannet (men mangler stadig noget behandling) og alle de håndskrevne navne er nu skrevet elektronisk (hvormed kun dem af skrivemaskine mangler).

Og i slipstrømmen på dette tiltag er andre begyndt at følge trop, idet andet materiale nu banker på døren. Mere om det i fremtiden ...



Arbejdet med indscanningen af Lindefrokostbilleder og andet materiale er i fuld gang. Her er det det ældst bevarede Lindefrokostbillede fra maj 1881.



Det nye Regensmaleri

D- Regensen har fået et nyt maleri, malet af kunstneren Diana Vestergaard.

Af Rikke Garfield Lagersted-Olsen, Klokker og Skrapianer

Går man omkring på Regensen, er noget af det karakteristiske ved de enkelte rum, at vi er i besiddelse af en stor mængde af malerier, litografier og fotografier, der forestiller Regensen og regensianere til forskellige tider. Nogle af regensianerne er mere kendte for os i dag end andre. Alle disse billeder er ikke blot med til at give stedet identitet, men de skildrer i deres mangfoldighed af mennesker og stilarter også Regensens lange historie og mange traditioner. Særlig karakteristisk i den forbindelse er de mange billeder og ikke mindst fotografier, som der igennem mange år har været tradition for at få lavet til Lindefrokosten.

Ved Lindefrokosten i 2009 havde Regensen en fremlejer boende på Sumpen ved navn Diana Vestergaard. Diana er ikke alene en meget dygtig kunsthistoriker, men også en meget dygtig kunstmaler. I det halve år, hun boede på Regensen, blev hun meget fascineret af Regensen, herunder dens mangfoldighed af personligheder, foreninger, historie, stemning og ånd. Efter Lindefrokosten kom Diana således selv med det storslåede tilbud, at hun ville kombinere sin passion for Regensen med sine professionelle evner som kunstner og på den baggrund male et nyt historisk maleri af Regensen til regensianerne. Hendes fremragende tilbud var, at hvis Regensen blot ville dække udgifterne til materialerne, ville hun bidrage med arbejdstid og sjæl til maleriet. Hele efteråret 2009 foregik forberedelserne til maleriet, og hele foråret 2010 har hun helleg næsten al sin arbejdstid på dette projekt.

Hovedmotivet og den vinkel, billedet er malet fra vil uden tvivl virke genkendeligt på

mange. Diana har nemlig taget udgangspunkt i en gengivelse af Regensens gård, hvor hun betragter gårdrummet fra 9. gang med udsyn over mod Kirkefløjen og Rundetårn. Valget af netop denne vinkel er således i overensstemmelse med utallige andre malerier og litografier af Regensen. Ved siden af den traditionelle vinkel var det Dianas idé at skildre øjeblikket med de hændelser og personer, som repræsenterede og dominerede hovedhandlingerne under Lindefrokosten 2009. Ligesom andre regensianere igennem tiden er vendt tilbage til Regensen og har kunnet genkende folk på billederne, der hænger rundt omkring, så vil vi regensianere i dag formentlig kunne genkende de personer, vi ser på Dianas maleri, når vi besøger Regensen igen om måske 30 år. Maleriet skriver sig på den måde ind i den lange tradition for billedliggørelse af Regensen igennem sin formelle ramme og synsvinkel, mens personer og handlinger er knyttet til øjeblikket og nuet i 2010. Resultatet er blevet det største herværende billede af Regensen og et af de ganske få, der er malet indenfor de sidste 150 år.

Som sagt er vinklen på hovedmotivet genkendeligt fra ikonografi, komposition og synsvinkel på en lang række andre billeder af Regensen, men Diana har valgt at koble det traditionelle med en række øjebliksportrætter og andre symboler. Portrætterne under hovedmotivet skildrer nogle udvalgte embedspersoner og repræsentanter for regenslivet: Den daværende provst Erik Skyum-Nielsen; portneren Finn Koch; og de daværende Klokkere Thomas Randsø og Henrik Due. Diana var selv meget optaget





af Regensens foreningsliv og de forskellige køkkeners identitet og fællesskaber. Hun har derfor valgt at portrættere Andreas Noack, som på det tidspunkt var Pontifex og dermed fremstående medlem af Regensens ældste forening Gamle. Som repræsentant for livet på køkkenerne valgte hun Christian Hjortkjær fra Admiralitetet, der her er iført Admiralens attributter: tørklæde og admiralshat. Foreningslivet er også inkorporeret i det barokke rammeværk, som I ser omkring portrætterne. I de to genstandsophobninger på hver side, findes de relikvier, som repræsenterer de foreninger, der var levende på Regensen under Lindefrokosten 2009.

Som hovedmotiv i midten er selvfølgelig Regensens velkendte arkitektur bag Frk. Lind, og her finder man faktisk den eneste afvigelse fra den historiske sandhed, idet Dianas æstetiske sans forbød hende at male det stillads, som var opstillet i forbindelse med en tagrenovering og som skærmede for udsynet til Kirkefløjen under Lindefrokosten dette år.

Selvom maleriet som nævnt er en øjeblikskildring, så betyder det ikke, at Diana på impressionistisk vis blot har stillet sit staffeli op henne i hjørnet ved 9. gang og malet løs. Alle detaljer i billedet bygger på nøje studier og sammensætning af forskellige fotografier taget af gården og Lindefrokosten. Alene formgivningen af lindetræet er baseret på 17 forskellige fotografier, som Diana senere har bearbejdet hos en grafiker for at få netop det ideelle resultat, man ser på maleriet. Ornamentikken omkring hovedmotivet er på samme måde meget gennemarbejdet og velovervejet, inspireret af de dekorative elementer i panelværket i Store Sal.

Maleriet er altså en repræsentation af Regensen som essens, med hele sit foreningsliv, sin lindesymbolik, sin arkitektur, sin embedsopbygning m.m. Men indenfor denne ramme udspiller der sig også et tidsbundet billede af Regensen. På den måde er fortiden og nutiden vævet sammen i en fantastisk harmoni.

Primanoc-te-klokkeratet

(som forfattet over fire farserede kyllinger og en hovedpine)

- Klokkerberetning foråret 2010

Af Jon Ploug Jørgensen (Skrap) og Rune Rattenborg (Gamle)

Årsagen til det indledende prædikat har for længst fortabt sig i tågerne af vinterens Generalforsamling. Andre navne har været i bredere eller smallere anvendelse, herunder 'Oldtidsklokkeratet' som den mest brugte vulgaritet blandt regensianerne *en block*, som primært sigtede til klokkernes efter alle standarder antikverede metier – henholdsvis Antikken og civilisationernes vugge. Men der var ingen konkurrenter, valgtalerne var promiskuøse, og den inferiøre opposition, der dog meldte sig i minutterne før afstemningen, bestod af seks kvinder uden andet program end en nydeligt afviklet cancan på et vakkelt bord. Primanoc-te-klokkeratet er med andre ord mere betegnende for det følgende halve

års begivenheder, her forfattet som hukommelsen distribuerer dem på en lørdag eftermiddag.

I sin essens hvilede klokkeratets idealer på en blanding af tradition og interkollegialt samkvem, hvis spæde ouverture egentlig startede en mørk nat et år tidligere på Valkendorfs Kollegium, hvor Jon over et glas i den fjerne ende af en god aften belærte de derboende alumner om forskellen på borgere og barbarer, og efter en skudsikkert fremført kæde af uigendrivelige argumenter konkluderede, at regensianere hørte til den første og valkendorfianerne til den sidste gruppe. Det var begge klokkere erklærede mål at fremme dette fællesskab, hvilket gav sig flere behagelige, og

Foto: Morten Siebuhr





Foto: Morten Helmstedt



Foto: Morten Helmstedt

sommetider aparte, udtryk i løbet af foråret og sommeren 2010.

Særlig den fortsatte historie om Ugleklokken (se også sidste års blad) og de deraf af-fødte spændinger med Valkendorf prægede forårsmånederne til en grad, der affødte de mest absurde meningsudvekslinger. Klokke-ratet lagde vægt på, at det nye indflytterkuld snarest tilegnede sig en fuldstændig forstå-else af rapseriets ædle kunst, hvilket udgjorde grundlaget for en livlig trafik af eger, buster, forladere og meget andet frem og tilbage over Vor Frue Plads. Historien om Ugleklokken sy-nes efterhånden afsluttet, idet originalen nu er blevet overdraget til Valkendorf, og en fuldgyl-dig kopi fremstillet i Tyskland er tilgået Uglen – hvilket imidlertid har resulteret i, at Klokken dybe messinggrøst nu ofte ledsages af en pre-matur og temmelig skinger messingklemten på en baggrund af ustemte uglepip.

En af de smukkeste bataljer i foråret in-volverede femten regensianere, en svensk-nøgle og en papegøjetang, en tætpakket mandskabsvogn fra Københavns Politi, samt Valkendorfs flagstang. Efter en i alle hense-ender lydløs passage over et plankeværk og efterfølgende demontering af den *umgefähr* otte meter høje flagstang gik turen tilbage til Regensen, kun afbrudt af et kort møde med ordensmagten på hjørnet af Fiolstræde og

St. Kannikestræde, der spurgte til ejerskabet af førnævnte objekt, accepterede udsagnet "den er vores!" og fortsatte deres aftenpa-trulje. Som en værdig afskedshilsen til afgå-ende provst Erik Skyum-Nielsen førte samme flagstang en uge senere det islandske flag og "FN-kluden" (provstens eget ordvalg) fra sin nyfundne plads på provsteboligens 1. sal, hvor den, ved brug af såvel køkken som tilstødende kontor og dermed næsten bygningens fulde bredde, akkurat passede ind. To uger senere, da den nytilkomne provstefamilie havde fået pakket så meget ud, at flagstangen begyndte at fylde ubelejligt meget i køkkenet, foræredes monstrummet til Borchs Kollegium, der efter at have konstateret, at flagstangen fuldstæn-dig blokerede deres kroketbane, kontaktede Valkendorf og bad dem om at afhente flag-stangen snarest.

Klokke-ratets altoverskyggende opgave i foråret var at finde en ny provst, en opgave som der selvsagt ikke var nogen nulevende regensianer, der havde erfaring med. Rede-bon konsulentvirksomhed blev indhentet fra terminalgriserat og tidligere klokker Kristoffer Holm, der som en af de få regensianere i hi-storien således har bevidnet ikke mindre end tre provste. Ydermere kom flere medlemmer af Regensianersamfundet, særlig nytiltrådt formand Troels P., med gode råd om proces-

sen, og så var der regensianernes egne og ofte meget dybsindige overvejelser om, hvad man ledte efter. Den indledende annoncering i Universitetsavisen blev mødt med stor interesse, og de indkomne ansøgninger gjorde uden undtagelse embedet og Regensen ære. I sidste ende, efter mange gennemlæsninger, en frasortering af nogle, en runde samtaler, nok en frasortering, rundvisninger i de mere intime dele af Regensens liv, nok en gang samtaler, og endnu en frasortering endte indstillingsudvalget, som bestod af seks valgte regensianere og klokkerne, med tre kandidater; Isak Winkel Holm, Anja C. Andersen og Stuart Ward. Indstillingsudvalget lagde primært vægt på kandidaternes erfaringer med administrativt arbejde – hvilket, omend sjovt nok usynligt for de fleste, er en ret væsentlig del af provstens virke – samt forsøgte at berede kandidaterne på det uudgrundelige stykke kaos, de var ved at indlade sig på. De tre kandidater forestod hver en slåbrok i de sidste uger af maj, hvorefter regensianerne tog endelig stilling ved et Lille Regensrådsmøde i starten af juni. Efter at den nyvalgte provst var blevet oplyst om afstemningens udfald efterlod han og provstinden børnene derhjemme og kom forbi til en øl. Den rent formelle embedsoverdragelse fandt sted ved sommerens Lindebal, på en lørdag, der viste sig fra sin absolut bedste side.

Klokkeratets erfaring med meteorologien i øvrigt; Lindefrokosten 2010, der troligt afvikledes på Lindens fødselsdag d. 12. maj, fandt sted i et tordenvejr, der ikke havde sit sidestykke på noget andet billede i VPs. Enkelte regensianere optrådte til den obligato-



Foto: Morten Helmstedt

riske fotografering under Linden i våddragt, og fotografen diverterede med sine overvejelser om, hvorvidt han skulle finde blitzen frem eller forlade sig på lynnedslagene. Ølkusken ankom for sent til det hele med to aldeles gennemblødte servitricer, og der fandtes efter stormen på Rundetårn ingen vandkamp i gården, da regnvejret fortsatte resten af eftermiddagen, og alle således følte deres behov for pjaskeri tilfredsstillet. Kulturminister Per Stig Møller meldte afbud i sidste øjeblik til fordel for forhandlinger om medieforliget i Folketinget samt sidstendels selvfølgelig, at hele frokosten måtte retirere til Store Sal.

Men som alle andre tilstande af kaos, som Primanoc-te-klokkeratet undertiden fandt sig fanget i i sin embedsperiode, var der dybest set blot tale om, at særegne situationer afføder særegne løsninger.

Tale ved Regensens Julebal 19.12.2009

Af Provst Erik Skyum-Nielsen

Robuste regensianere! Anvendelige alumner! Mine damer og herrer!

Til den eller de alumner, der siden 1. december troligt har stillet en skålfuld risengrød med kanel og smørklad foran vores dør, skal der i aften lyde en varm tak fra nissen på Regensen. Han og jeg har som regel snakket lidt sammen, når jeg gik op på loftet med grøden, og det har været rigtig hyggeligt. Som da nissen en morgen sagde, at han var så glad for at slippe for Yul her i december, og naturligvis mente Yul Anderson, ikke den kommende højtid. Eller som den dag, da han pænt lagde øre til mine beklagelser over alumner eller ansamlinger af alumner, der ikke evner at drage grænsen mellem på den ene side kåde studenterløjer og glade practical jokes og, på den anden side, uansvarlig omgang med en fredet ejendom samt helt overflødig personlig mobning og kollektiv terror.

Jo, det at snakke med nissen har været rigtig hyggeligt. Indtil den morgen, hvor jeg kom

op på loftet og nissen sad og ventede på mig med et alvorligt udtryk i ansigtet,

Provst, sagde nissen. Der er noget, jeg gerne vil spørge dig om. Hvorfor er I ikke mere glade end I er?

Jamen, nisse, svarede jeg. Vi er da glade. Især her til jul.

Ja, måske, sagde nissen. Men ellers? Jeg forstår jer ikke. I har jo alting, og alligevel ser I ikke ud til at være rigtig glade.

Heller ikke her på Regensen? spurgte jeg.

Jo, måske her på Regensen. Der er mange glade mennesker her. Men ellers? Jeg kan ikke forstå jer. I er svinagtigt rige, og I har hinanden, og alligevel er I ikke rigtig glade.

Jamen, nisse, sagde jeg, det er fordi vi er så bange for ensomheden og det tomme rum. Vi vil alle sammen meget gerne elskes. Og får vi ikke kærligheden forærende, prøver vi at købe os til den, klynke os til den eller true os til den. Og alt sammen hjælper det ikke en disse. Men kan vi ikke få kærlighed og blive elsket, kan vi måske blive beundret. Og bliver vi ikke beundret, fordi vi er noget særligt, ser ud af noget særligt eller evner noget, de andre ikke kan, så prøver vi at købe os til beundringen, eller blære os til den og snyde os til den. Og alt sammen hjælper det ikke så meget, for beundring skal helst komme nogenlunde spontant. Men bliver vi ikke beundret, kan vi da i hvert fald prøve at få respekt. Og får vi ikke respekt, fordi vi fortjener respekt, eller får vi ikke den respekt, som vi selv synes, vi fortjener, så prøver vi at købe os til den, vrisse os til den, herse os til den eller true os til den. Og alt sammen hjælper det kun for en stund og kun en lille smule, for det var jo egentlig kærlighed



Den kloge Regensnisse



og beundring, vi ville have, og selv om vi så *får* lidt respekt, så ved vi inderst inde godt, at ligesom kærlighed og beundring kun kan skænkes, sådan kan den ægte respekt kun vises i frihed. Nå, ja, og så skal jeg vel også have med, at kan vi ikke få kærlighed – fordi vi ikke tør elske – og kan vi ikke få beundring eller respekt – fordi vi ikke har gjort os fortjent til den – så kan vi da heldigvis altid blive frygtet og hadet. Dette opnår vi ved at true og nedgøre andre, eller ved, at vi skaffer os magt gennem at købe os til den, tæske os til den eller, noget mere raffineret, tie og isolere os til den, ved at lægge andre på is, så at de ikke ved, hvor de har os, og derigennem fanges ind i en frygt, som, når de opdager den, kan slå om i åbent, uudslukkeligt had. Men, tænker vi så, hellere blive frygtet og hadet end at blive glemte. For værst af alt er det tomme rum.

Nu kunne jeg se, at nissen krummede sig sammen. Hans små skuldre rystede, og jeg tror, at han græd.

Provst, sagde han med lillebitte stemme. Hvis det er rigtigt, er der ikke meget skæg ved at være menneske.

Jo, for det er heldigvis ikke hele sandheden om os. Min erfaring fortæller mig, at du som regel er meget mere elsket end du tror, og min tro siger mig, at uanset om du af mennesker er elsket, beundret, respekteret eller for den sags skyld frygtet og hadet, så står dit navn skrevet med blokbogstaver i Guds hånd.

Styr dig lige, sagde nissen. Husk nu på, at du er provst og ikke præst. Kan du ikke sige det på en måde, som også kan forstås af nisser?

Jo, sagde jeg. Selv hvor mørket er tættest, så er lyset og glæden nærmest, og uanset hvor stærk magten kan synes at være, så er kærligheden altid stærkere.

Det blev nissen glad for at høre. Og jeg skal hilse mange gange fra ham og ønske jer en glad fest og en god jul.

Tale ved Regensens Lindebøl 26.6.2010

Af Provst Erik Skyum-Nielsen

Glanende gæster! Råstærke regensianere! Af-skedsstemte alumner! Kære kommende provst og provstinde! Kære provstebørn Oscar og Amelia! Mine damer og herrer!

Da Elin, Trygve og jeg kom til Regensen for fem et halvt år siden, vidste vi vel ikke nok om stedet, men havde til gengæld en vældig nysgerrighed og appetit. En af dem, der hjalp os på vej, Vreni Grane, som var provstinde fra 1979 til 1998, fortalte os, at hendes mand Leif Grane hvert år til lindefrokosten havde holdt en *politisk* tale og til lindeballet altid talt om *kærligheden*. Den tradition kan jeg lide, og derfor følger jeg den også nu.

Kære Regens! / Jeg holder af dig / ikke kun for den du er / men også for den jeg er, når jeg er hos dig / Jeg holder af dig / ikke kun for det, du får ud af dig selv / men også for alt det, som du kalder frem i mig / Kære Regens! / Jeg mener det alvorligt: / Du har gjort mig gladere og mere rummelig

Du har gjort mig en lille smule bedre til at stille ind på menneskers forskellighed, og dette har, vil jeg tro, gjort mig bedre som vejleder og lærer og oversætter og kritiker / Du har overrasket og bjergtaget mig / Du har fået mig til at føle mig virkelig hjemme / Og det vil jeg godt sige tak for.//

OK, der har været nogle tilbagefald. Du har indimellem besat og bekymret mig, og provstinden har undertiden ventileret den hypotese, at jeg måske i et tidligere liv har været politimand eller dommer. Men jeg fortryder ikke et eneste af de opgør vi to har haft. Altså Regensen og mig.

Kære Regens! / Jeg holder af dig, og jeg ved stadig ikke rigtig hvem du er / Du er et studenterlot med røde mure og klokketårn og egen kirke og egen ombejlet flagstang og egen vidunderlig lind / Du er en rockerborg med komplicerede optagelsesritualer og rivaliserende klaner og støjklager fra naboerne / Du



er scorecenter og yoga-ashram og læsecelle og sludrechatol / Du er historie og akademisk stræbsomhed og lang litterær tradition.//

I har før hørt om Kingo og Brorson, om Blicher, Poul Martin Møller og Hostrup. Om Christian Winther, Carl Ploug og Kaj Munk. Men jeg har da vist glemt at citere for jer Henrik Hertz' digt 'Aftensang i Regensgaarden', som er én lang kærlighedserklæring til dette sted, og hvori der bl.a. står:

Og vel er dette Huus ei stort,
Og pragtfuldt ikke heller;
Men som en kunstig Kube gjort
Med hyggelige Celler.
Og hver af os er som en Bie,
Der laver liflig Honning
Af Lærdom, Kunst og Poesie –
Og Provsten er vor Dronning.

I midten af digtet hilser han naturligvis linden, den duftende lind. Og takker den så:

Og dig, o minderige Træ!
Vi takke for din Skygge;
Forund os længe Ly og Læ,
Og bring os Held og Lykke!
Vor Provst med Sange hilse vi!
Han og hans Huus florere!
Regensens muntre Colonie
Han viseligt regjere!

Mange har gennem det sidste halve år spurgt mig, hvorfor i alverden jeg dog forlader dig, kære Regens, når jeg ellers som lige nu be-

dyrer, hvor meget jeg holder af dig, og hvor pragtfuld du er. Men der er såmænd ikke anden forklaring, end at man skal holde op mens legen stadig er god, og mens man stadigvæk er fuld af gejst og nysgerrighed.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke regensianerne for fem et halvt sjove og udbytterige år. For intelligente sjoflinger og bevægende forårskoncerter. En særlig tak til Finn Koch for et konstruktivt solidt samarbejde, til Martin for hans effektivitet og til Regensnissen for psykiatrisk bistand i enkelte svære stunder.

Det kan virke skævt at fremhæve nogle på andres bekostning, men der skal alligevel ved denne lejlighed lyde en særlig varm tak til de klokkerpar, som jeg har samarbejdet med og derved naturligt nok lært nærmere at kende:

- 2004/05: Troels Peter Roland og Lasse Sørensen
2005: Niels Bundgaard og Karl Malling Granov
2005/06: Mads Farsø Rasmussen og Esbern Gaur Verner
2006: Mads Lykke Andersen og Mads Dambæk
2006/07: Katrine Thrane Bløcher og Kristoffer Holm Pedersen
2007: Anders Ehlers Andersen og Christoffer Bugge Harder
2007/08: Niels Valdemar Vinding og Katrine Hasle Østergaard
2008: Mads Møller Langtved og Jens Christian Jørgensen
2008/09: Kirstine Lykke Nielsen og Amanda Sølvhøj

2009: Henrik Rønnov Due og Thomas Randsøe

2009/10: Kirstine Waagstein og Johan Burisch

2010: Jon Ploug Jørgensen og Rune Rattenborg

Til regensianerne vil jeg sige: Vær fortsat kloge, dygtige, sjove og kærlige – og gerne lidt ondskabsfulde så længe I blot husker at

arrogancen skal holdes i ave af munterhed og mildhed.

Den kommende provstinde og de to kommende provstebørn ønsker jeg held og lykke.

Til min efterfølger, lektor Stuart James Ward, vil jeg sige: *Vær dig selv*. Og tag imod den gave, alumnerne har vist dig i form af deres forventning og nysgerrighed og tillid.

P

rovsten hilser provstinden

Sjofling til Lindeballet 2010

(Melodi: *det er så yndigt...*)

Det er så yndigt at følges ad
når den man føl's med, er dig, provstinde.
Jeg si'r dig tak, for jeg er så glad,
at du var med mig i år'ne herinde.
Ja, du er knag'me
en dejlig dame
så smuk at flag' med
og god reklame
for vor Regens.

Det er så dejligt at skulle til fest
i et eller andet absurd kostume
og være alle alumners gæst
og synge "Kuns Jensen", som det er kutyme.
Ja, det er charmen
at sid' i larmen
og bøje armen
og mærke varmen
på vor Regens.

Det er så herligt at åbne sin dør
og aldrig vide, præcis hvor mange
der dukker op med en hals så tør
og synger "Chrysillis" plus andre sange.
Folk bli'r beruset
og du bli'r knuset
og mærker suset
i fyrstehuset
på vor Regens.

Det er så lækkert at krybe til køjs
at mindes dagen med tak og glæde.
Og selv om vi ofte var ved at kløjs
i fulde mænds råben fra Kannikestræde,
så var det gammen
at bo her sammen
og sige amen
og mærke flammen
på vor Regens.



Levende mod Døde

Af Kristoffer Holm Pedersen

Fredag den 10. september blev den traditionsrige og prestigefyldte fodboldkamp 'Levende mod Døde' for syvende år i træk spillet på Rosenborg Eksercerplads. Det udviklede sig til et episk drama, ikke ulig den berømte 3-3 finale i Champions League 2005 mellem Liverpool og AC Milan. Desværre også her med den forkerte vinder.

Regnen stod ned i stænger over Rosenborg den eftermiddag. På trods af det havde der samlet sig en ganske betydelig flok Døde fodboldspillere. På et tidspunkt var der vist endda ligeså mange udskiftere som spillere på banen. På nær et par forstrækninger erhvervet under opvarmningen var det altså et topmotiveret Døde-hold der sparkede kampen i gang. Men ak: gamle kontorben tager bare længere tid at varme op. I hvert fald gik der ikke mere end tyve minutter, så havde de Levende scoret 3 gange. På heldige og ufortjente mål, naturlig-

vis. Til alt held fik Sune 'PIP Air Force' Andersen reduceret til 1-3 inden pausen. Der var håb!

Hvad træner Troels P. havde givet sine lydende kæmper i pausen, er ikke til at sige. Men faktum er, at de Døde dominerede anden halvleg. Thomas 'Roadrunner' Olander stod bag reduceringsmålet, og i sand Barcelona-stil kunne Jacob 'Glasankel' Pastoren gøre det til 3-3. Vi skulle ud i straffesparkskonkurrence!

Her er det ikke pænt at nævne navne eller udpege syndebukke. Blot skal det nævnes at Andreas 'Bomber' Bech var den eneste, der brændte sit forsøg. Resultatet blev, at de unge punks fra Levende denne gang kunne trække sig sejrrikt tilbage. Efter kampen serverede sportsdirektionen burgers, de Døde gav øl, og musikken, snakken og hyggen flød lystigt ud på de mindre timer i Fægtestuen. Men revanche næste år!



I år var det syvende år i træk at 'Troels P.-Entertainment' og Regensens Sportsdirektion inviterede til fodboldkampen 'Levende mod Døde'. Resultatet blev et snært straffesparksnederlag efter 3-3 ved fuldtid.



Han kom, så og sagde let's do this

Interview med provst Stuart James Ward
Af Sara Marie Rosenstrøm, levende Regensianer, PIP

Stuart James Ward er ny provst på Regensen. Med sig til gården bringer han provstinden Lill, børnene Amelia og Oscar, en stor omgang humor samt umiskendelig australsk accent.

Glas og porcelæn optager stadig al bordpladsen i provstens køkken denne mandag eftermiddag. Provsteteen med semesterets nye regensianere, portnerparret og de nyvalgte klokkere er vel overstået. Dagen derpå har den nye provstefamilie inviteret Regensianersamfundets udsendte reporter på te, for at fortælle om de oplevelser og tanker, de første måneder på Regensen har budt på.

Te i bjørnegrotten

Provsteteen var Stuart James Wards første officielle middag som provst på Regensen. Men

Stuart og Lill har allerede holdt flere arrangementer, siden de flyttede ind på gården i juli: Der har været flaggilde i provsteboligen, hvor Valkendorfs stjålne flagstang (se også klokkeberetningen side 9) blev hejst ud efter at have budt provstefamilien velkommen til Regensen ved at ligge på tværs gennem provsteboligen fra køkkenet og ud gennem vinduet til gården; Regensens naboer har været til te i bjørnegrotten og til reception i provsteboligen; og i september holdt Stuart sin tiltrædelsestale i Store Sal, da han indtrådte som professor for Transnationale og Globaliseringsstudier ved Institut for Engelsk, Germansk og Romansk.

Børnene Amelia på 8 år og Oscar på 11 har været med til flere af arrangementerne. Bl.a. til lindeballet og til slåbrokken Stuart holdt, inden han blev valgt til provst. Provsteteen var dog uden Amelia og Oscar. Det var over deres sengetid.



Den nye provstefamilie udenfor deres nye hjem. Provsten Stuart, provstinden Lill og provstebørnene Oscar og Amelia.

Foto: Morten Helmstedt

Kan han tale?

Denne eftermiddag er både Amelia og Oscar med til teen, der foregår i stuen på første sal i provsteboligen med udsigt til gården. Begge børn følger med i snakken og kommenterer. Amelia bruger stille fagter til at bede Lill om flere af de kager, der ligger i en skål på bordet. Da mors kagekvote er slut, prøver hun Stuart. Men han har travlt med at fortælle om provsteteen.

Stuarts tale til indflytterne handlede om aftenens begivenhed, de som nye regensianere var med til for første gang, fortælle han:

"Traditionen med provstete har ændret sig rigtigt meget igennem Regensens historie. Og som navnet provstete vidner om, sad man engang og drak te. Jeg læste op fra nogle af de gamle bøger, bl.a. Fabricius, om hvordan det var i 1800-tallet, når folk skulle ind og mødes med provsten. Det gjorde jeg for at minde de nye regensianere om, at det er dem, der bærer traditionen videre. De må gerne reflektere over, at det er en begivenhed, skiftende provste og regensianere har gjort i utallige år."

Imellem første og anden ret blev nyindflytterne bedt om at præsentere sig selv, mens Stuart efter hovedretten trak deres ansøgninger frem og læste lidt op:

"Det sjove ved en ansøgning er, at den literære form giver mulighed for, at man siger meget om sig selv. Samtidig med at man skal formidle en person, læseren gerne vil have. Man skal både være meget ærlig og *up front*."

Lill tilføjer: "Det var en fin måde for nyindflytterne at lære hinanden at kende på, men også for os at lære dem at kende. Provsteteen



Foto: Morten Helmstedt

er vores chance for at lære folk at kende og med tiden muligheden for at kende alle."

Fra Goodenough til Regensen

Stuart James Ward er, som både navn og accent antyder, ikke dansk født. Han er født og opvokset i Australien, men har boet i Danmark siden 1997. Undervejs har han både arbejdet og boet i Sydney, Dublin, London, Nuuk og Odense. Men hvad fik en kosmopolitisk rejssende forsker til at ville bo på et så ærkedansk sted som Regensen?

Stuart hørte første gang om Regensen gennem en kollega og tidligere regensianer. Kollegaen vidste, at Stuart har boet på Goodenough College i London med familien, da han arbejdede på King's College fra 2001-2002, og han



ville derfor give den historieinteresserede lektor en rundvisning på Regensen. Den bliver aldrig til noget.

En mandag morgen i foråret 2010 inden en undervisningstime alt for tidligt bliver Stuart endnu engang konfronteret med Regensen:

"Jeg får simpelthen stukket opslaget i næsen af Astrid Rasch (nulevende regensianer, red.): *'There's a few of us who think you would be good at this.'* Jeg ser hurtigt, at det er en lang annonce fra Universitetsavisen, der handler om Regensen. Men jeg opfatter det som en slags bestyrelsespost og lægger den fra mig, ivrig efter at komme i gang med dagens emne. Efter forelæsningen slæber jeg alle mine bøger tilbage til kontoret og smækker dem ned på skrivebordet. Avisen falder ud af bunken. Jeg sidder og slapper lidt af og tænker: nå, hvad var det *anyway*? Efter de fire første linjer går det op for mig, at det handler om meget mere end en bestyrelsespost."

Stuart fortæller Lill om opslaget og mødes med Astrid og Mads Mortensen (også nulevende regensianer, red.) for at høre mere om Regensen og provsteembedet.

Stuart og Lill bliver hurtigt meget interesserede. Men der kommer sikkert andre mere attraktive ansøgere, tænker de: Et sted som Regensen, der rækker så langt tilbage i Danmarks historie, søger nok en tidligere regensianer som provst. Ikke en australsk lektor.

Det helt rigtige sted

Sideløbende med optagelsesprocessen er Stuart på vej til England og Australien for at promovere

sin nye bog. Ikke desto mindre finder han tid til at komme ind til et første møde med det provsteudvalg, regensianerne har nedsat til at finde deres nye provst. Den samtale gør udslaget:

"Mine tanker var egentlig et helt andet sted. Men efter førstesamtalen bliver jeg virkelig interesseret. Jeg kan mærke stemningen, der er meget anderledes, end alt jeg har oplevet før. Vendepunktet er, da jeg bliver klar over, at regensianerne kun er 100 stykker. Det kan ikke passe med et sådant aktivitetsniveau! Men jeg kunne se, at optagelsesudvalget smiler til hinanden på en måde, der siger, at det fungerer. Efter den anden samtale har jeg det bare sådan: *Let's do this.*"

Stuart forklarer sin fascination: "Jeg har arbejdet i fem forskellige lande, på fem forskellige universiteter, og jeg har aldrig set noget lignende. Simpelthen. Det er meget, meget specielt. Det er en kæmpe ære at være blevet valgt til provst på Regensen."

Provstinden fortsætter: "Vi oplevede det også under slåbrokken. Følelsen af at være blandt hundrede mennesker, der synes, at de bor det helt rigtige sted."

Åben tidslomme

Som nyt provstepar har Stuart og Lill allerede gjort sig deres første tanker om, hvad Regensen kan vente fra deres hænder i fremtiden.

"Her i begyndelsen suger vi oplevelserne til os. Først når vi har lært stedet at kende og er faldet ind i Regensens rytme, kan vi reflektere over, hvordan vi kunne have lyst til at præge stedet," siger Lill.

Stuart forklarer, hvorfor traditioner kræver forandring for at fortsætte:

”Der er mange blivende traditioner, men stedet kræver fornyelse for ikke at gå i stå. Regensen har økonomiske udfordringer i de kommende år, og vi skal derfor vise, at vi ikke bare er en lukket tidslomme. Vi har brug for projekter, der fortæller Regensens historie til omverden.”

Og historien om kollegiet med studerende fra Københavns Universitet og DTU er unik. Provsteparret bider mærke i, at de mange fagtilknytninger på Regensen er et privilegium, fordi man hele tiden lærer nyt.

”Det er positivt for jer, men vi får også glæde af det specielle universitetsliv, der er her,” siger Lill, der er uddannet jurist og til daglig arbejder som specialkonsulent i Erhvervs- og Byggestyrelsen.

Lill og Stuart lærte hinanden at kende i forbindelse med et studieprojekt i Firenze for 18 år siden. Siden har de ikke arbejdet sammen, indtil for ganske nylig.

”Som akademiker beskæftiger man sig ofte med arbejde, der trækker én væk fra familien. Nu har vi fået en arbejdsopgave, som vi alle fire er med på,” smiler Stuart.

Og det bliver interviewets sidste ord. Teen er drukket, og det er tid til, at Amelia og Oscar viser deres nye værelser frem. I køkkenet venter de arbejdsopgaver, der også hører med til at være provstefamilie. Men hvem der tager opvasken, siger traditionen ikke noget om.



Fotos: Morten Siebuhr

Regensens Lindetale 2010

Af Admiral Christian Hjortkær

Ærede regensianere. Kære Gæster. Højbårne Provst og Provstinde. Højagtede Portner og Portnerinde.

Det er jo ikke fordi, jeg ikke kan lide de mennesker, der er med i Ping. Det er fordi de mennesker er med i Ping, at jeg ikke kan lide dem. Ping er en ansamling højtråbende, irrite-

rende og pubertære røvhuller, hvis eneste formål i regenslivet tilsyneladende er at være sig selv nok på vores andres bekostning. – Og på den måde ligner de Skrap.

Hvad blev der af de gode gamle dage, hvor Skrap og Gamle var de argeste ærkefjender? Hvad blev der af, at hævnen først var sød, når hele Gamle lå på knæ for Skrap, med hovederne hugget af, efter ét hurtigt svirp fra årtusindets skarpeste klinge? Ja, de skriver sandelig ikke længere regensmyter, som de gjorde engang. I dag ligger halvdelen af Skrap jo i lag med Gamle. Og selv klokkermagten er vi blevet nødt til at dele, fordi Rune ikke kunne finde ud af at blive skrapianer. Resultatet er tragisk: Vi må nu spille vores tid på en flok teenagere med et brusehoved. Vorherrebevares!

Og derfor foragter jeg nu Ping. I mangel af bedre, dvs. Gamle, foragter jeg Ping. Og Ping foragter mig; det ved jeg. Og på den måde har vi et system, der fungerer. Lidt ligesom Batman, der har brug for Jokeren, og omvendt, så har Skrap ved en regensielt kortslutning nu fået brug for Ping. Sådan fungerer den regensielle foreningslogik.

Den østrigske filosof Ludwig Wittgenstein har skrevet en hel del om Regensen. Ja, han har faktisk skrevet nogle paragraffer specifikt om sværdet Skræp, men han har altså også indkapslet en stor sandhed om, hvad det vil sige at leve og bo på Regensen: Regensen, skriver Wittgenstein, er at betragte som et spil, eller en leg, eller et sæt af ritualer. Regensen er et rum, som man kan vælge at træde ind i; og når man gør det, så deltager man i *regensspillet*; og det spil har sine helt egne regler, som kun gælder



Wittgenstein, Johannes Sløk og Provstepik.
Christian Hjortkær (Skrap) holdt årets Lindetale



for dem, der vælger at træde ind i spillet.

Når man f.eks. 12. maj står og trykker en arm af træ i hånden og siger: "Tillykke, Frk. Lind", så er det ikke fordi man er evnesvag, men fordi man forstår, at dette træ er vort "Livets træ", og vi hylder den frihedsånd, som hun er født ud af. Og når man f.eks. smider et fjernsyn ud fra 3. sal, ja så betyder det ikke: "Jeg er sindssyg og jeg hader mine naboer." Men måske snarere: "Jeg har brug for en ventil fra hverdagens konventionelle pænhed; og det her er *min* ventil." Og når man smider toiletpapir ud fra Rundetårn, så betyder det heller ikke, at jeg føler mig hævet over landets lov og ret, og at jeg ikke gider rydde op efter mig selv. Men at jeg lige nu er så umådelig lykkelig over at være regensianer, at mine ord ikke slår til, og i stedet vælger jeg at udtrykke mig ved at være medskaber af et æstetiske vidunder af Københavns røde tage, den blå himmel over os, og de hvide guirlander, der flager i vinden. Sådan er det, skriver Wittgenstein, at være suget ind i regensspillet.

Den danske teolog, Johannes Sløk, har fulgt op på Wittgensteins arbejde med bogen "Det regensielle sprog" fra 1983. Her skelner han kategorisk mellem sproget indenfor og udenfor de røde mure. Udenfor murene, skriver han, taler man "det rationelle sprog". Det er kendetegnet ved, at sandheden er et spørgsmål om korrespondens. Her kan påstand: "solen skinner" verificeres ved empirisk at stikke hovedet ud ad

vinduet og konstatere: "Ja, solen skinner faktisk." Indenfor de røde murer taler man derimod et helt andet sprog, "det regensielle sprog". Her er sandheden ikke noget, der foreligger på forhånd, men én, der bliver skabt af det regensielle sprog selv. Det regensielle sprog har evnen til at skabe en ny sproglig virkelighed, som herefter eksisterer i sin egen sandhed.

Kun regensianeren, der deltager i det regensielle sprogspil, forstår derfor denne virkelighed. Den udenforstående derimod, forstår ikke ord som PIP-fest og P-mand og provstepik. Det er alle tre ord, der enten ikke findes udenfor Regensen, eller hvis de gør, så betyder de noget *afgørende* andet. Derfor; hvis du alligevel, en mørk aften, i botaniske have, skulle støde på en sådan *Phallus Impudicus*, så vær sikker på, at den er af en helt anden støbning end i den regensielle sjoflings sprog.

Nu er den helt afgørende pointe for Wittgenstein og Sløk, at regensspillet ikke dækker over en dybere virkelighed. Nej, spillet *er* virkeligheden. Vi får så tit at vide: "Jamen, det går jo ikke, når du kommer ud i *den virkelige verden*." Men står jeg ikke lige her, i kød og blod? Lykkelig og fuld under Frk. Lind? *Min* virkelighed er ikke fastforrentede lån og kapitalopsparing; så skulle vi ikke tage og leve i den virkelighed, der er vores;

en virkelighed, der ikke er usynlig, men som faktisk har en værdi i sig selv lige nu?



'Den virkelige verden' er ikke mere 'virkelig' end regensspillets virkelighed. At forskyde 'den virkelige verden' enten rumligt eller tidsligt væk fra Regensen, er den mest trøstesløse og skæbnesvangre form for metafysik. At leve og dø for kapitalopsparing, *det* er metafysik!

Så nej, spillet *er* virkeligheden; også selvom det er en virkelighed, vi selv skaber, ja, *fordi* det er en virkelighed, vi selv skaber. Lad min forsøge at vise det med et eksempel: Forestil jer nu, at jeg ikke havde fundet på en slutning til lindetalen. Hvis nu papiret om få linier er blankt? Hvad skulle jeg så gøre? Ja, da måtte jeg skabe en fortælling om et grønt bud, der komme ind i gården med en pakke, der med ét skaber en ny virkelighed... En slutning på lindetalen. – Derfor vil jeg nu gerne lade ordet blive kød, og lade et grønt bud fremstå med slutningen på lindetalen. (På dette tidspunkt træder et Grønt

Bud rent faktisk ind i Store Sal og overrækker taleren en konvolut med påskriften: 'Lindetalen 2010', red.)

Regensspillet er den virkelighed, vi skaber. Nok er Regensen historie og mursten, men Regensen er også en tilstand. Derfor skal man ikke forsøge at låse Regensen fast, ved at indholdsbestemme, hvad Regensen er. Havde fortidens regensianere bestemt, at Regensen pr. definition er lig med nationalromantik, ja så måtte vi lide under det åg i dag. Beslutter vi i dag, at Regensen er kulturradikalt frisind, ja så må fremtidens regensianere lide under det. – Vi skal ikke indholdsbestemme Regensen.

Jeg kan huske, at jeg i april så DR2 tema om pikken. Her blev manden og kvinden på gaden spurgt: "Hvad er den perfekte pik?" Forslagene var mange og lange, og tykke og tynde. Der var én, der gerne ville have en mellemstørrelse, der

ikke lugtede. Og der var en pige, der havde som krav, at den kunne udfylde tomrummet i hendes liv. Og så var der en fyr der kort svarede: Den perfekte pik? Det er vel den, der gør flest lykkelige. – Den bedste Regens er vel ikke af nødvendighed hverken tyk eller tynd, nationalromantisk eller kulturradikal, men netop omskiftelig, og derved den Regens, der gør flest lykkelige.

”Regensen er havet for os”, ynder vi at synge. Men hvad er det for et hav? Ja, det er Heraklits hav, havet, der altid flyder, altid skifter, som bryder vanetænkning og vanetro. Regensens hav er kaosvandet, der var til, før logos fik sat skik på det. Og vi er skibe, der vugger på dets bølger. Ud af kaos bliver livet til på Regensen. Som Randsøe sagde på et regensrådsmøde, kan vi beslutte at Paven skal gå med slips. Det gør han nok ikke, men vi kan *beslutte* det. Og det er det afgørende. Vi kan styre og sejle som vi lyster.

Kaj Munk sagde, at det bedste ved Regensen var, at man altid vidste, at det var slut om fem minutter. Regensen handler derfor ikke om at spare op til fremtiden eller om at kopiere livet udenfor murene på den mest fornuftige måde. Man skal i det hele taget ikke være så bange for livet. Og derfor skal man ikke bruge sit regensliv på at håbe, og på at fortryde. Det er de to måder, man fjerner sig fra de fem minutter, man har på Regensen. Og kun ved at være i nuet bliver man klar til at leve.

Så gør dig klar til at leve på Regensen, for så bliver du også klar til at dø.

Fotos: Morten Helmstedt



Regensianersamfundets sommerudflugt 2010

En dag i operaen

Af Niels J. Willumsen

Søndag 30. maj klokken 11:00 gennemførtes Regensianersamfundets traditionsrige sommerudflugt. Som noget – næsten revolutionerende – nyt foregik udflugten faktisk på en sommerdag. Gennem de sidste mange år har 'sommerudflugten' nemlig været afholdt i september eller end-og i oktober, det vil sige om efteråret, ret tæt på Generalforsamlingen i november. Men nu er den vendt tilbage til forsommeren, og i år gik turen til Operaen på Holmen under kyndig omvisning af soloklarinettist Søren Birkelund, der har spillet en menneskealder i det Kongelige Kapel.

Vi mødtes i foyeren under Olafur Eliassons enorme lysekroner. Omkring 25 af samfundets medlemmer (inklusive påhæng) havde reserveret denne milde majsøndag til et besøg i det store – efterhånden ikke længere helt nye – kulturkraftcenter, der med sin gyldne kølergrill tegner Holmens havnefront sammen med den gamle Mastekran (som vi i øvrigt besøgte på sommerudflugten i 2008).

Operaen, som blev officielt indviet 15. januar 2005, er, som de fleste vil vide, teg-

net af arkitekt Henning Larsen og finansieret af skibsreder Mærsk McKinney Møller. Den omfatter 41.000 m² fordelt på 14 etager og den store operasal kan rumme cirka 1500 tilhørere.

Rundvisningen førte os til den lille selvstændige scene Takkelloftet, til bagscenen med tilhørende siderscener, orkestergraven og videre ned til den imponerende, underjordiske prøvesal (5 etager under jorden – langt under vandniveau), hvor vi også besøgte Det Kongelige Kapels hjemmebane. Søren Birkelund kunne fortælle et utal af anekdoter og muntre historier fra sin tid i kapellet. En stor del af kapellets historie fremgår af samlingen af koncertplakater, der pryder gangene hér. Faktisk er Det Kongelige Kapel verdens ældste orkester med rødder i et trompeterkorps, som Christian I grundlagde i 1448. Siden 1769 har det fungeret som operaorkester i den form, vi kender det i dag. Mange store dirigenter og komponister har i årenes løb arbejdet med Det Kongelige Kapel. Blandt



de største navne kan nævnes Wilhelm Furtwängler, Carl Maria von Weber, Carl Nielsen, Richard Strauss, Igor Stravinskij, Sergiu Celibidache og Leonard Bernstein. I dag er Michael Schönwandt chefdirigent for kapellet, der har ca. 125 udøvende musikere tilknyttet.

Operaens scenebetjente var åbenbart ikke helt med på, at der var udefra kommende gæster. I al fald blev en enkelt kolerisk scenebetjent overordentlig konsterneret ved synet af 25 eks-regensianere. Det blev til en del ophidsede ytringer – som ikke skal gengives her.

Også ved området bag hovedscenen og orkestergrave opstod en lidt ophedet episode, da en arrig scenemester truede os med alskens ulykker, hvis vi ikke så at komme væk med det samme. Åbenbart var vores i god tid anmeldte besøg ikke behørigt kommunikeret ud til Operaens tekniske personale.

Vi afsluttede med at besøge øverste etage ved kantinen. På denne etage ligger ballettens prøvesale. Her kan man levende forestille sig ballet-danserne, der i fjerlette svæv hen over det spejlkransede gulv koncentreret forbereder sig til Svanesøen.

Fra den lange udendørs balkon er en pragtfuld udsigt mod Frederiksstad og Amalienhaven, ligesom hele Københavns havneområde med Skuespilhuset, den Sorte Diamant, broer, havnebusser og havnerundfartsbåde ligger for ens fødder.

Over en god frokost takkede formand Troels vores entusiastiske rundviser Søren Birkelund for sin indsats og efter almindelig snak og socialiseren afsluttedes denne spændende dag i kulissen på den danske Opera.



Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere.

De tre første år efter at man er flyttet fra Regensen er man gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til samfundets formand, Camilla Sløk.

Mange spændende aktiviteter!

Som medlem af regensianersamfundet bliver man grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Og her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere) og en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen.

Endelig er der den årlige sommerudflugt, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser.

Prisen er ikke værd at tale om, 150 kr. om året

Send en e-mail til Troels C. Petersen på petersen@nbi.dk, hvis du endnu ikke er medlem!

www.regensianersamfundet.dk

Formand:

Troels C. Petersen – petersen@nbi.dk

Kasserer:

Niels Willumsen – nwillumsen@aki.ku.dk

Redaktør:

Kristoffer Holm Pedersen – krisped@hotmail.com

Webmaster:

Niels Kjær – nillerk@gmail.com

Bestyrelse:

Hans Steenberg

Nicolai Dyhr

Poul Petersen

Thomas Grane